

MC-Tuần Thánh-Chúa Nhật Lễ Lá
(Is 50,4-7/Ph 2,6-11 /Lc 22,14-2356)
Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn

TIẾN VÀO GIÊRUSALEM, KHỞI ĐẦU CUỘC KHỔ NẠN

Hôm nay, chúng ta lại gặp nhau vào Chúa Nhật Lễ Lá, một ngày đầy mâu thuẫn, tràn ngập niềm vui hân hoan nhưng cũng ẩn chứa một bóng đen đe dọa. Đám đông náo nức vây những cành lá cọ đi đón Chúa Giêsu, tung hô Ngài như một vị vua, một Đấng giải phóng. Tuy nhiên, việc Ngài long trọng tiến vào Giêrusalem này đánh dấu sự khởi đầu Cuộc Khổ Nạn của Ngài, con đường đau khổ dẫn đến Thập Giá.

Tuần Thánh đang mở ra trước mắt chúng ta không chỉ là một sự tưởng niệm đơn thuần. Đó là một lời mời gọi cùng Chúa Giêsu đi vào địa ngục của đau khổ và tủi nhục, để hiểu rõ hơn sự bao la của tình yêu Ngài và sức mạnh phục sinh của Ngài.

1. Người Tôi Tớ Trung Tín đối diện với đau khổ (Is 50,4-7)

Bài đọc thứ nhất, trích từ sách ngôn sứ Isaia, giới thiệu cho chúng ta bài ca của Người Tôi Tớ Trung Đau Khổ. Một bức chân dung ẩn tượng, mang tính tiên tri về Chúa Giêsu. Ở đó, chúng ta khám phá ra hai khía cạnh gắn bó mật thiết với nhau. Một mặt, người tôi tớ trung này chăm chú lắng nghe Thiên Chúa. “Đức Chúa là Chúa Thượng đã cho tôi nói năng như một người môn đệ, để tôi biết lựa lời mà năng đỡ ai rã rời kiệt sức.” Ngài đã nhận được khả năng nghe lời Chúa và truyền lại lời đó bằng sức mạnh và lòng trắc ẩn. Nhưng khía cạnh còn lại của bức chân dung này là sự đau khổ. “Tôi đã đưa lưng cho người ta đánh đòn, gior má cho người ta giật râu. Tôi đã không che mặt khi bị mắng nhiếc phỉ nhổ.” Đòn roi, sỉ vả, hạ nhục... Tại sao hai thái độ này lại đi đôi với nhau? Bởi vì lắng nghe Thiên Chúa và trung thành với sứ mệnh của Người thường bao hàm việc va chạm với thế gian, đối mặt với sự hiểu lầm và chối bỏ. Chúa Giêsu, bằng cách chấp nhận đau khổ, chúng tỏ sự trung thành tuyệt đối của Ngài với ý muốn của Chúa Cha. Ngài tự nguyện hiến thân, không phải vì đi tìm đau khổ, mà vì tình yêu. Ngài biết rằng sự hy sinh của Ngài là cần thiết cho sự cứu rỗi của thế gian. Trong hình ảnh Người Tôi Tớ Trung Đau Khổ này, chúng ta chiêm ngưỡng khuôn mặt của Chúa Giêsu trong Cuộc Khổ Nạn của Ngài.

2. Sự Hủy Mình Ra Không của Chúa Giêsu (Ph 2,6-11)

Trong bài đọc thứ hai, thánh Phaolô, với chiều sâu linh hứng của mình, đưa chúng ta vào trung tâm mâu nhiệm Nhập Thể và Khổ Nạn. Ngài sử dụng một thánh thi phụng vụ, một bài ca mà những Kitô hữu đầu tiên biết rõ, để mô tả thái độ của Chúa Giêsu. “Đức Giêsu Kitô vốn dĩ là Thiên Chúa, mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa. Nhưng Ngài đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ.”

Đây là khái niệm *kenosis*, sự hủy mình ra không. Chúa Giêsu, Con Thiên Chúa, tự hạ mình, trút bỏ vinh quang thần linh của Ngài để trở thành người phàm, để chia sẻ thân phận con người của chúng ta, với những niềm vui và nỗi buồn. Trong cuộc khổ nạn của mình, Ngài còn hạ mình xuống sâu hơn nữa, Ngài hạ mình cho đến chết trên thập tự giá. Nhưng sự hạ mình chóng mặt này không phải là mục đích tự thân. Đó là điều kiện để đạt đến sự siêu tôn vinh quang. “Chính vì thế, Thiên Chúa đã siêu tôn Ngài, và tặng

ban cho Ngài một danh hiệu vượt trên mọi danh hiệu. Như vậy, khi vừa nghe danh thánh Giêsu, cả trên trời dưới đất và trong nơi âm phủ, muôn vật phải bái quỳ.” Đó là sự phục sinh, là chiến thắng của tình yêu trên hận thù, của sự sống trên sự chết.

3. Trình Thuật Khổ Nạn của Chúa Giêsu theo thánh Luca (Lc 22,14-23,56)

Chúng ta được nghe lại câu chuyện về cuộc Khổ Nạn theo Tin Mừng Luca. Hôm nay, trình thuật này mang lại một ý nghĩa mới cho những gì đã xảy ra. Chúng ta ghi nhận một vài điểm nhấn trong trình thuật này. Thánh Luca đặc biệt nhấn mạnh đến nhân tính của Chúa Giêsu, lòng trắc ẩn của Ngài, sự quan tâm của Ngài đến người khác, ngay cả giữa những đau khổ Ngài đang phải chịu.

Chúng ta nghĩ đến Bữa Tiệc Ly, bữa ăn cuối cùng của Chúa Giêsu với các môn đệ. Ngài thiết lập Bí tích Thánh Thể, bánh và rượu trở thành Mình và Máu của Ngài, hiến dâng làm hy lễ cho chúng ta. Một sự hiến dâng trọn vẹn bản thân Ngài, một hành động yêu thương tối thượng. “Anh em hãy làm việc này mà nhớ đến Thầy.” Mỗi khi chúng ta cử hành Bí tích Thánh Thể, chúng ta làm mới lại giao ước này, chúng ta nhớ đến sự hy sinh của Chúa Giêsu để cho tình yêu của Ngài biến đổi chúng ta.

Chúng ta nghĩ đến lời cầu nguyện của Ngài trong Vườn Cây Dầu, sự lo lắng của Ngài khi đối mặt với đau khổ đang chờ đợi Ngài, sự phục tùng của Ngài đối với ý muốn của Chúa Cha: “Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén này xa con. Tuy vậy, xin đừng cho ý con thể hiện, mà là ý Cha.” Một mẫu mực của sự tin tưởng và phó thác cho tất cả chúng ta.

Chúng ta nghĩ đến sự tha thứ của Ngài dành cho những kẻ hành hạ Ngài, lòng trắc ẩn của Ngài đối với những phụ nữ khóc lóc trên đường Ngài đi, lời hứa của Ngài với người trộm lành. Rất nhiều dấu hiệu của tình yêu vô biên của Ngài.

Khi lắng nghe câu chuyện này, ngày hôm nay, chúng ta được mời gọi hiệp thông với nỗi đau khổ của Chúa Giêsu, chiêm ngưỡng tình yêu và lòng trung thành của Ngài, để cho ân sủng của Ngài biến đổi chúng ta được nên giống như Ngài và hành xử như Ngài trong cuộc khổ nạn.

Chúa Nhật Lễ Lá này đặt chúng ta trước một sự lựa chọn. Chúng ta sẽ chọn tung hô Chúa Giêsu như một vị vua nhất thời, hay chúng ta sẽ chấp nhận đi theo Ngài trên con đường Thập Giá, bằng cách nhận ra nơi Ngài Người Tôi Trung Đau Khổ, Con Thiên Chúa, đã hủy mình ra không để cứu độ chúng ta?

Ước mong Tuần Thánh này trở thành cơ hội để chúng ta suy ngẫm, cầu nguyện, hoán cải. Chúng ta hãy để Lời Chúa chạm đến trái tim mình, và xin Chúa ban cho chúng ta ân sủng để biết Ngài hơn, yêu Ngài hơn và phụng sự Ngài tốt hơn. Xin cho gương Chúa Giêsu, trong Cuộc Khổ Nạn, khuyến khích chúng ta trung thành hơn với ơn gọi Kitô hữu của mình, yêu thương anh chị em mình, ngay cả những người làm chúng ta đau khổ, và làm chúng cho niềm hy vọng ở trong chúng ta chính là “Chúa Giêsu, niềm hy vọng đưa đến vinh quang”.